

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobkyně: **S. N. Ch.**
bytem X

zastoupená advokátkou JUDr. Vlastimilou Kaufmannovou
sídlem Na Pankráci 1618/30, Nusle, Praha 4

proti

žalovanému: **Státní pozemkový úřad**
sídlem Husinecká 1024/11a, Žižkov, Praha 3

za účasti: **L. B.**
bytem X

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 28. 4. 2020, č. j. SPU 109186/2020,

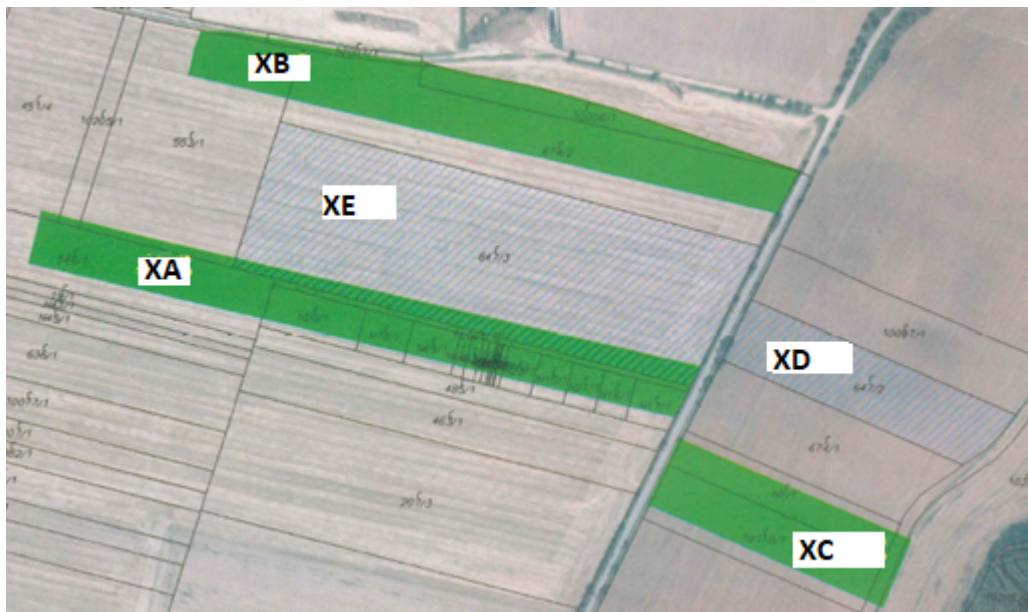
takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou u Městského soudu v Praze a jeho usnesením ze dne 10. 12. 2020, č. j. 10 A 63/2020-78, postoupenou soudu zdejšímu, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Středočeský kraj a hlavní město Prahu, Pobočky Kutná Hora (dále jen „pozemkový úřad“), ze dne 10. 10. 2019, č. j. SPU 287504/2019/Sb (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Pozemkový úřad prvostupňovým rozhodnutím schválil podle § 11 odst. 4 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úradech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“) návrh komplexních pozemkových úprav v katastrálním území X a v částech katastrálních území X.
2. Žalobkyně vlastní pozemky parc. č. XA, parc. č. XB a parc. č. XC v katastrálním území X v obci X (společně dále jen „původní pozemky“; všechny nemovitosti uvedené v tomto rozsudku se nacházejí ve stejném katastrálním území) zapsané na listu vlastnictví č. XH. Do jejího vlastnictví jsou navrhovány pozemky parc. č. XD a parc. č. XE, v průběhu řízení označované pracovním parcelním číslem XF a XG (společně dále jen „nové pozemky“).

Srovnání původních pozemků žalobkyně (zeleně) a nových pozemků dle návrhu (modré šrafování)

3. Žalobkyně namítá, že pozemkové úpravy nejsou ve veřejném zájmu a jsou v době sucha a kritického úbytku spodní vody nevhodné z ekologického hlediska. Nepřispějí ke zlepšení životního prostředí a ochraně a zúrodnění půdního fondu, což „prokáže každý odborník“. Žalovaný vykládá právní předpisy nesprávně, povolil-li při vědomí těchto skutečností pozemkové úpravy.
4. Navržené pozemkové úpravy jsou účelové, neboť zemědělská půda má být územním plánem změněna na stavební parcely, čímž se zvýší hodnota pozemků. Pozemek žalobkyně

parc. č. XA, který návrh komplexních pozemkových úprav dělí na 19 menších pozemků, se k těmto účelům hodí, neboť je u přístupové cesty. Když se žalobkyně tázala, proč tomu tak je, nedostala žádnou odpověď a bylo jí dáno najevo, že „jí do toho nic není“. Pozemkové úpravy jsou prokazatelně prosazovány na úkor žalobkyně a v zájmu třetích osob, které mají s pozemky své plány. Navržené pozemkové úpravy jsou v rozporu s vyhláškou č. 545/2002 Sb., o postupu při provádění pozemkových úprav a náležitostech návrhu pozemkových úprav, ve znění vyhlášky č. 122/2007 Sb. (dále jen „vyhláška č. 545/2002 Sb.“), neboť nebyly splněny základní cíle pozemkových úprav.

5. Odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí nemají oporu ve spise, jsou nepřehledná a nepřezkoumatelná. Žalobkyně poukazuje na § 68 odst. 3 správního řádu a povinnost správních orgánů svá rozhodnutí řádně odůvodnit. Žalovaný a pozemkový úřad se nevypořádali se vznesenými námitkami. Žalovaný sice konstatuje, že ve spise shledal „drobné nedostatky“, úmyslně však neuvádí jaké. Přestože jde o drobné nedostatky, měl je uvést. Žalobkyně je přesvědčena, že nešlo o drobné nedostatky, ale žalovaný se jimi nechtěl zabývat. I kvůli těmto drobným nedostatkům je napadené rozhodnutí zmatečné a nepřezkoumatelné.
6. Stanovisko pozemkového úřadu ze dne 19. 12. 2019, č. j. SPU 498922/2019 (vyjádření k odvolání žalobkyně – pozn. soudu), podle žalobkyně dokazuje, že není důvod pro směnu jejích pozemků. Důvody směny nechce žalovaný uvést. Jde-li o stejné rozměry, klade žalobkyně otázku, proč musí dojít ke směně a část pozemků je rozdělena na 19 menších, které se nacházejí u přístupové cesty. Odůvodnění, že žalobkyně nemá nárok na zachování vlastnického práva, nemůže obstát, neboť vlastnické právo je chráněno čl. 11 Listiny základních práv a svobod (č. 2/1993 Sb.; dále jen „Listina“). Nelze si přisvojit pozemky, které není nutné měnit a je možné jiné řešení. Výklad žalovaného není správný a judikáty uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze na tento případ použít. Jednání žalovaného připomíná vyvlastňování – žalovaný jedná z pozice nadřazenosti a vlastníka nebere v úvahu. Odejmutí vlastnického práva k původním pozemkům žalobkyně a jejich směna za nové je nepřiměřeným zásahem do jejího vlastnického práva, zvláště když to není nutné. Jde o historický majetek její rodiny, k němuž má hluboký vztah a který má pro rodinu nesmírnou hodnotu. Žalobkyně uzavírá, že pro směnu pozemků není důvod, a trvá na tom, aby jí zůstaly její pozemky.
7. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl její zamítnutí a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ohledně zpřístupnění 19 malých pozemků odkázal na § 2 zákona o pozemkových úpravách. Podotkl, že námitku účelovosti pozemkových úprav žalobkyně neuplatnila v odvolání. Drobné nedostatky, o nichž žalobkyně hovoří, jsou v napadeném rozhodnutí jednoznačně specifikovány, a to na str. 2 a 4 (jde o procesní pochybení při rozšíření obvodu komplexních pozemkových úprav a o nadbytečné zřízení věcného břemene současně s polní cestou VC24). Žalobkyně vlastní pozemky vedené na LV XH, kde kritéria přiměřenosti činí 0 % ve výměře, +0,5 % v ceně a +0,4 % ve vzdálenosti, nebyla tedy poškozena. Podle § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách je podmínkou schválení pozemkových úprav souhlas vlastníků alespoň 60 % výměry řešených pozemků. Návrh nového uspořádání v projednávané věci schválili vlastníci 99 % výměry řešených pozemků.
8. Žalobkyně v **replíce** zopakovala, že odůvodnění žalovaného je kusé a zabývá se pouze některými jejími námitkami. Nesouhlasí s odůvodněním zpřístupnění 19 malých pozemků a zopakovala, že sporné pozemkové úpravy mají sloužit ke změně územního plánu a

budoucímu zhodnocení pozemků. Procesní pochybení při rozšiřování obvodu pozemkových úprav je podle žalobkyně podstatné a nenapravitelné a určitě má dopad na práva účastníků. Již z tohoto důvodu mělo být prvostupňové rozhodnutí zrušeno. Také nadbytečné zřízení věcného břemene je závažným pochybením, neboť je v rozporu se zákonem a způsob, jakým se s ním žalovaný vypořádal, je nedostatečný. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že není poškozena, jelikož je vlastníkem pozemku parc. č. XA, který je dělen na 19 malých pozemků u přístupové cesty. Tyto pozemky nebudou sloužit zemědělství, nýbrž mají být do budoucna stavebními pozemky, čímž mnohonásobně stoupne jejich cena. Není zřejmé, kdo bude tyto pozemky vlastnit. Nejedná se však o scelování pozemků a veřejný zájem, ale o zájem třetích osob.

9. Žalovaný v **duplice** upřesnil, že změna (rozšíření) obvodu pozemkových úprav se nijak netýkala pozemků žalobkyně. K tvrzení žalobkyně, že není zřejmé, kdo bude vlastnit 19 malých pozemků, uvedl, že prvostupňové rozhodnutí vlastníky těchto pozemků jednoznačně určuje. Tyto pozemky se nacházejí ve velkém bloku orné půdy téměř na hranici katastrálního území. Některé mají malou výměru, jelikož vznikly rozdělením spoluvlastnictví, což § 9 odst. 16 zákona o pozemkových úpravách připouští. V několika případech k nim byly připočteny podíly z dalších listů vlastnictví bývalých cest. Ze spisové dokumentace nevyplývá, že by byly plánovány jako stavební. Jde o nepodložený názor žalobkyně.
10. Na jednání konaném dne 10. 5. 2023 strany setrvaly na svých procesních stanoviscích. Žalobkyně odkázala na obsah žaloby a dále uvedla, že pro pozemkové úpravy chyběl plán společných zařízení (ve správním spise jej žalobkyně nenalezla), který představuje pro pozemkové úpravy stěžejní dokument, jenž má navrhovat opatření pro veřejný zájem. Pozemkový úřad mohl provést pouze jednoduché pozemkové úpravy, nikoliv komplexní. Původní pozemky patří tradičně rodině žalobkyně od doby jejích právních předchůdců. Žalobkyně původní pozemky pronajímá zemědělskému družstvu, které má na nich aktuálně zaseto a má na nich úrodu. V důsledku pozemkových úprav došlo ke zrušení její polní cesty. Pozemkový úřad označil a zakreslil pozemky odlišně, než je uvedeno v katastru nemovitostí. K tomu, že územní plán nepočítá se zastavitelností původních pozemků, uvedla, že územní plán může být kdykoliv změněn. Zákonný důvod k pozemkovým úpravám neexistuje. Pozemkové úpravy neprospívají krajině. Jsou odůvodněny prosazováním zájmů třetích osob na úkor vlastníků pozemků a mají pod rouškou lepšího využití sloužit ke změně zemědělského půdního fondu. Zemědělská půda má být změněna na stavební pozemky, čímž by se zvýšila jejich hodnota a byly rozprodány za tržní cenu. Není jasné, proč z pozemku žalobkyně má vzniknout 19 pozemků, které se nacházejí u silnice a je k nim plánovaná slepá přístupová cesta, která je na zemědělské půdě s nejvyšší bonitou. Žalobkyni jsou svévolně nuceny pozemky, které nechce. Na pozemkových úpravách zde není veřejný zájem. Jednání žalovaného připomíná vyvlastňování. Pozemkové úpravy představují zásah do vlastnického práva žalobkyně a ta s nimi nesouhlasí. Závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 13. 2. 2009, č. j. 7 As 26/2007-278, nelze na projednávanou věc aplikovat.
11. Žalovaný na jednání mimo jiné uvedl, že zákon o pozemkových úpravách porušen nebyl a pozemkový úřad měl povinnost provést komplexní pozemkové úpravy. Plán společných zařízení byl v předcházejícím řízení projednáván a řádně schválen. Malé parcely vznikly v důsledku rozdělení spoluvlastnictví. Je k nim zřízena doplňková polní cesta, protože musejí být přístupné. Z územního plánu obce Tupadly, který byl vydán po pozemkových

úpravách, vyplývá, že zde není navržena žádná zástavba. Nové pozemky jsou ve stejné lokalitě a bonitě jako původní pozemky. Žalobkyně tedy pozemkovými úpravami poškozena nebyla.

Splnění procesních předpokladů a rozsah soudního přezkumu

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž je přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Podstatný obsah správního spisu

13. Řízení o komplexních pozemkových úpravách v katastrálním území Tupadly u Čáslavi zahájil pozemkový úřad na základě žádosti ze dne 3. 7. 2013, kterou podala obec Tupadly a další vlastníci, jejichž pozemky tvoří nadpoloviční výměru zemědělské půdy v dotčeném katastrálním území (§ 6 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách). Řízení o pozemkových úpravách bylo zahájeno dne 10. 8. 2013. Jako zhotovitel návrhu byla vybrána společnost GEPARD s.r.o., IČO: 61499552, (dále jen „zpracovatel“) a odpovědným projektantem byl Ing. R. Š.
14. Dne 5. 1. 2015 vyrozuměl pozemkový úřad o zahájení řízení dotčené orgány, které stanovily podmínky k ochraně zájmů podle zvláštních předpisů. Téhož dne vyzval obce, jejichž územní obvod sousedí s pozemky zahrnutými do obvodu pozemkových úprav k vyjádření, zda přistupují jako účastníci řízení. Obce Adamov, Drobovice a Schořov se staly účastníky řízení.
15. Obvod pozemkových úprav byl následně rozšířen o navazující části katastrálních území X. Pozemkový úřad oznámil v těchto částech zahájení řízení o komplexních pozemkových úpravách veřejnou vyhláškou ze dne 22. 10. 2015, č. j. SPU539173/2015/Sb, která byla vyvěšena na úředních deskách. Dne 12. 6. 2017 uveřejnil pozemkový úřad na úředních deskách oznámení o rozšíření obvodu pozemkových úprav o část katastrálního území X.
16. Dne 8. 4. 2016 byla jmenována komise pro zjišťování průběhu hranic pozemků, které proběhlo ve dnech 11. až 13. 5. 2016. Všichni dotčení vlastníci byli pozváni. Zjišťování průběhu hranic pozemků v rozšířeném obvodu pozemkových úprav proběhlo dne 12. 7. 2017.
17. Na úvodním jednání konaném dne 4. 5. 2016 byli vlastníci pozemků dotčených pozemkovými úpravami seznámeni se základními principy a harmonogramem pozemkových úprav. Byl zvolen sbor zástupců vlastníků (§ 5 odst. 5 zákona o pozemkových úpravách), který se mimo jiné následně scházel k jednáním, účastnil se pravidelně kontrolních dnů, vyjadřoval se k plánu společných zařízení a k podaným připomínkám a návrh předložený na závěrečném jednání doporučil ke schválení. Dle zápisu z jednání sboru zástupců ze dne 12. 7. 2019 byl sbor seznámen s tím, že žalobkyně podala k návrhu připomínky, proběhlo osobní jednání za účelem vysvětlení a žalobkyně se měla do 31. 7. 2019 vyjádřit, zda s návrhem souhlasí, návrh se však měnit nebude.
18. Plán společných zařízení byl schválen dne 5. 4. 2017 zastupitelstvem obce Tupadly, dne 18. 4. 2017 zastupitelstvem obce Schořov, dne 24. 4. 2017 zastupitelstvem města Čáslav, dne 3. 4. 2017 zastupitelstvem obce Drobovice a dne 12. 4. 2017 zastupitelstvem obce Žáky.

Dne 23. 1. 2019 schválilo zastupitelstvo obce Tupadly aktualizovaný plán společných zařízení.

19. První návrh nového uspořádání pozemků byl s vlastníky projednán 3. a 4. 1. 2018 v Tupadlech. Součástí správního spisu je *Protokol o projednání soupisu nároků a požadavků vlastníka k návrhu nového umístění pozemků KoPÚ X* se žalobkyní, z něhož vyplývá, že žalobkyně po projednání se širší rodinou bude informovat zpracovatele.
20. Druhý návrh nového uspořádání pozemků byl s vlastníky projednán 22. a 23. 3. 2018. Další návrhy byly projednány osobně, e-mailem či telefonicky. Vlastníkům, kteří se nevyjádřili, byla zaslána výzva podle § 9 odst. 21 zákona o pozemkových úpravách. Žalobkyně na výzvu reagovala vyjádřením ze dne 9. 5. 2018, v němž uvádí, že po poradě s rodinou požaduje ponechat veškeré pozemky i jejich plochu a určení v původním a nezměněném stavu. Se žádným z návrhů nového uspořádání pozemků nesouhlasí.
21. Na toto vyjádření žalobkyně reagoval pozemkový úřad přípisem ze dne 22. 5. 2018. V něm mimo jiné uvedl, že pozemky žalobkyně se z většiny nacházejí v orné půdě, menší část pak v okraji silnice a ostatní komunikace, což je také řešeno pozemkovými úpravami. Poukázal na účel pozemkových úprav podle § 2 zákona o pozemkových úpravách. Návrh nového uspořádání je pravidelně projednáván s vlastníky a pozemkový úřad se jejich požadavkům snaží vyhovět, někdy však není možné úplně přesně ponechat pozemky na místě, jako v případě žalobkyně. Její pozemky se nacházejí na třech místech nedaleko od sebe po obou stranách silnice mezi obcemi Tupadly a Drobovice v blízkosti katastrální hranice. Jeden z pozemků leží přímo u katastrální hranice a má nepravidelný tvar. Katastrální hranice byla v místech tohoto pozemku zarovnána a posunuta, proto není možné ponechat pozemek v původním stavu. Současný stav nelze zachovat také z důvodu scelování pozemků ostatních vlastníků. Z přehledové mapy zasláné společně s přípisem je patrné, že pozemky po levé straně silnice byly „přisunuty“ k sobě a sceleny v jeden pozemek. Pozemek na druhé straně silnice byl mírně posunut. Nové pozemky žalobkyně zůstávají ve stejné lokalitě a stejné bonitě (celková cena je mírně vyšší), jsou celé navrženy v orné půdě a se stejnou výměrou (o 4 m² vyšší). Na nových pozemcích se nachází vedení vysokého napětí, ropovodu a plynovodu, stejně jako na pozemcích původních.
22. Dne 20. 5. 2019 byl na úředních deskách vystaven závěrečný návrh. Oznámení o jeho vystavení bylo zasláno vlastníků dotčených pozemků (č. j. SPU 038682/2019/Sb). Zároveň byli vlastníci upozorněni na možnost podat do 30 dnů od vystavení závěrečného návrhu námitky. Ve stanovené lhůtě vyjádřila žalobkyně podáním ze dne 7. 6. 2019 nesouhlas se závěrečným návrhem. Uvedla, že o žádnou pozemkovou úpravu svých pozemků nikdy nežádala. Podle jejího názoru není návrh přínosný ani pro její pozemky, ani pro okolní faunu a floru. Návrh nových pozemků je v dobách sucha a kritického úbytku spodní vody naprosto nevhodný. Pozemky by proto měly být ponechány v původním stavu, měly by být obnovovány původní meze a nemělo by docházet ke scelování pozemků do nadrozměrných a nepřírodných ploch. Původní pozemky vlastní rodina žalobkyně po generace, a proto si nepřije, aby s nimi bylo manipulováno. Po poradě s rodinou požaduje ponechat veškeré pozemky (jejich plochu, určení i hranice) v nezměněném stavu. Se žádným z návrhů nového uspořádání nesouhlasí.
23. Na toto vyjádření žalobkyně reagoval pozemkový úřad přípisem ze dne 18. 6. 2018. V něm obecně vyložil účel pozemkových úprav, vyjádřil se konkrétně k pozemkům žalobkyně (stejně jako v přípise ze dne 22. 5. 2018) a pozval žalobkyni na osobní jednání ohledně

návrhu nového uspořádání pozemků pro její list vlastnictví. Jednání proběhlo dne 12. 7. 2019 v sídle pozemkového úřadu. Ze zápisu vyplývá, že žalobkyni byl podrobně vysvětlen smysl pozemkových úprav a konkrétně přiblížen návrh komplexních pozemkových úprav pro její list vlastnictví s tím, že žalobkyně dá po domluvě s rodinou žalovanému do 31. 7. 2019 definitivně vědět, zda s návrhem souhlasí. Dne 30. 7. 2019 bylo žalovanému doručeno podání žalobkyně, v němž uvádí, že s návrhem nesouhlasí a trvá na odůvodnění a připomíncech uvedených v podání ze dne 7. 6. 2019.

24. Dne 12. 7. 2019 proběhlo v Tupadlech závěrečné jednání ve smyslu § 11 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách.
25. **Prvostupňovým rozhodnutím** pozemkový úřad schválil návrh komplexních pozemkových úprav v katastrálním území X a v částech katastrálních území X (dále jen „sporné pozemkové úpravy“). V odůvodnění zrekapituloval dosavadní průběh řízení. Mimo jiné uvedl, že na úvodním jednání konaném dne 12. 4. 2016 byl zvolen sbor zástupců, který se vyjadřoval k plánu společných zařízení a k podaným připomíncekám a návrh předložený na závěrečném jednání doporučil ke schválení.
26. Pozemkový úřad zajistil zpracování soupisu nároků vlastníků podle § 8 zákona o pozemkových úpravách. Soupis byl vyložen na úředních deskách dotčených obcí a doručen známým účastníkům řízení, všem účastníkům bylo vyložení soupisu oznámeno na úředních deskách dotčených obcí. Ústní projednání soupisu proběhlo dne 16. 11. 2016. Byly k němu vzneseny dvě připomínky, respektive dotazy, na které pozemkový úřad písemně odpověděl. V rozšířeném obvodu pozemkových úprav byl soupis nároků vlastníků vyložen po dobu 30 dnů počínaje dnem 2. 11. 2017, byl doručen známým účastníkům řízení, všem účastníkům bylo vyložení soupisu oznámeno na úředních deskách dotčených obcí. Byla podána jedna žádost o ocenění porostu. Po jeho provedení byl účastníkům zaslán aktualizovaný soupis.
27. Návrh pozemkových úprav byl zpracován v souladu s § 2, § 9 a § 10 zákona o pozemkových úpravách. K nedodržení kritérií podle § 10 zákona o pozemkových úpravách došlo pouze se souhlasem vlastníků. V průběhu zpracování návrhu zpracovatel přihlédl k požadavkům a připomíncekám vlastníků a dalších účastníků, bylo-li to možné, a opakovaně s nimi projednával změny návrhu. První návrh nového uspořádání pozemků byl s vlastníky projednán 3. a 4. 1. 2017 v Tupadlech. Druhý návrh nového uspořádání pozemků byl s vlastníky projednán 22. a 23. 3. 2017. Další návrhy byly projednány osobně, e-mailem či telefonicky. Vlastníkům, kteří se nevyjádřili, byla zaslána výzva podle § 9 odst. 21 zákona o pozemkových úpravách.
28. Součástí návrhu je plán společných zařízení, který tvoří soustava opatření pro zpřístupnění pozemků, protierozních a vodohospodářských opatření a opatření k ochraně a tvorbě životního prostředí. Navrhovaná opatření se vzájemně doplňují a všechny prvky byly navrženy v maximální míře jako polyfunkční. Plán společných zařízení byl projednán a posouzen sborem zástupců dne 2. 2. 2017 a dne 5. 4. 2017. Byl předložen též dotčeným orgánům a Regionální dokumentační komisi. Společná zařízení představují prvky územního systému ekologické stability (biocentra, biokoridory a interakční prvky), z nichž většina zůstává ve vlastnictví fyzických osob. Dále jde o polní cesty, jejichž součástí jsou také propustky, mostky, hospodářské sjezdy a doprovodná zeleň. Součástí společných zařízení je také protierozní opatření. Veškerá společná zařízení jsou navržena tak, aby sloužila veřejnému zájmu podle § 12 zákona o pozemkových úpravách.

29. Došlo též ke změně katastrálních hranic mezi katastrálním územím X a katastrálními územími X, a to z důvodu zarovnání katastrálních hranic, jejich narovnání na přirozené hranice v terénu a odstranění tzv. spůlných parcel.
30. Vlastníkům, jejichž pobyt není znám, jejichž dědice se nepodařilo dohledat a jimž se prokazatelně nedaří doručovat, byla ustanovena opatrovníkem obec Tupadly.
31. Vzhledem k dosažení podmínky souhlasu vlastníků alespoň 60 % výměry pozemků podle § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách vystavil pozemkový úřad návrh uspořádání pozemků k veřejnému nahlédnutí po dobu 30 dnů (v termínu od 20. 5. 2019 do 18. 6. 2019). Oznámení o vystavení bylo zasláno všem účastníkům řízení a vlastníci byli zároveň upozorněni, že v uvedené době 30 dnů mají poslední možnost uplatnit námitky a připomínky.
32. Závěrem pozemkový úřad konstatoval, že s návrhem komplexních pozemkových úprav souhlasili vlastníci 99 % výměry pozemků řešených ve smyslu § 2 zákona o pozemkových úpravách (§ 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách). Počet vstupujících listů vlastnictví byl 273, vystupujících 304. Počet vstupujících parcel byl 945, vystupujících 725. Průměrná velikost pozemku před pozemkovými úpravami činila 0,68 ha, po pozemkových úpravách 0,88 ha.
33. **Žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí podala odvolání.** Uvedla, že nesouhlasí s výměnou pozemků, které její rodina vlastní po generace. Na výměně pozemků neexistuje žádný veřejný zájem. Předpokladem veřejného zájmu je vytvoření podmínek pro racionální hospodaření vlastníků půdy, což není tento případ. Vlastníci pozemků, včetně žalobkyně, na pozemcích nehospodaří, ale pronajímají je. Veřejný zájem nelze vztahovat na celé řízení o pozemkových úpravách. Pod pojem „veřejný zájem“ spadá pouze vypracování návrhu plánu společných zařízení. Vlastnické právo je chráněno čl. 11 Listiny, podle něhož má vlastnické právo všech vlastníků stejný zákonný obsah a ochranu. Žádný správní orgán nemá právo manipulovat s pozemky žalobkyně a nutit ji k výměně pozemků. Správní orgán pod záminkou veřejného zájmu prosazuje vlastní zájmy. Ustanovení § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách, který stanoví $\frac{3}{4}$ většinu pro schválení návrhu pozemkových úprav, nelze použít, neboť není dán veřejný zájem – jde o zájem neuvedených třetích osob. Původní pozemek žalobkyně parc. č. XA je rozdělen na „desítky pozemků“ s novou cestou, která nikam nevede. Je otázka, co neznámí vlastníci v budoucnu za navržené pozemky získají a k čemu budou tyto pozemky sloužit. Pozemkový úřad to tají. Pozemky mohou být použity „k jiným účelům“, čímž se zvýší jejich cena. Nikam nevedoucí cesta je navíc plánována na kvalitní úrodné půdě. Žalobkyně nesouhlasí s argumenty pozemkového úřadu o nutnosti směny. Nevadí jí, že přes její pozemek parc. č. XB jezdí zemědělská technika, neboť je tomu tak po generace. Tvrzení pozemkového úřadu, že pozemky žalobkyně lze libovolně umístit, je zavádějící. Umístit nové pozemky lze pouze s jejím souhlasem, ten však neudělila. Při směně má pozemkový úřad respektovat její vlastnické právo, nikoliv s jejím majetkem disponovat, jak se mu to hodí. Fakt, že žalobkyně ztrácí právo k původním pozemkům a vznikají nové, je v rozporu se zákonem č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ZPF“). Pozemky žalobkyně musí zůstat na stejném místě a musí jim být zachována stejná výměra a hranice. Také z ekologického hlediska je navržená úprava nepřípustná, neprospívá krajinně ani životnímu prostředí. Pozemkový úřad ignoruje ústavně zaručená práva žalobkyně a zaštiťuje se neexistujícím veřejným zájmem. Pozemkový úřad se nevyrovnal správně s otázkou vlastníků zemřelých a neznámého pobytu. Jde o množství vlastníků,

kterým byl ustanoven opatrovník, a je otázkou, zda by jinak pozemkový úřad vůbec dosáhl na souhlas $\frac{3}{4}$ vlastníků.

34. **Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobkyně zamítl.** V jeho odůvodnění mimo jiné konstatoval, že postup pozemkového úřadu při rozšíření obvodu pozemkových úprav (formou oznámení o zahájení řízení o komplexních pozemkových úpravách) byl nesprávný, neboť řízení již bylo zahájeno a došlo pouze k rozšíření obvodu. Ač nelze tento nedostatek zpětně napravit, nemá dopad na práva účastníků. Zřízení věcného břemene chůze a jízdy na pozemku navrhované parc. č. XI (oprávněnými z věcného břemene jsou vlastníci pozemků navrhovaných parc. č. st. XJ a parc. č. XK zapsaných na listu vlastnictví č. XCH; povinnou je obec Tupadly) je nadbytečné, jelikož je současně zřízena polní cesta VC24. Měla tedy být buď zřízena polní cesta, nebo věcné břemeno. Nápravu žalovaný nenařizoval, neboť zřízené věcné břemeno je bezúplatné a dotčení vlastníci vyslovili s tímto řešením souhlas. Pozemkový úřad by však měl v obdobných případech do budoucna zvážit, zda se jedná o pozemky vyžadující řešení ve smyslu § 2 zákona o pozemkových úpravách, a k jejich zpřístupnění přistupovat hospodárně. K odvolání žalobkyně uvedl, že její nové pozemky se nacházejí na téměř stejném místě jako pozemky původní. Pozemek parc. č. XE se nachází uprostřed mezi původními pozemky parc. č. XA a parc. č. XB a pozemek parc. č. XD je severněji než původní pozemek parc. č. XC. V místě původního pozemku parc. č. XA se nachází doplňková polní cesta DC46. Rozdíl mezi původním a navrhovaným stavem LV XH činí 0 % ve výměře (původně 6,3963 ha, nově 6,3966 ha), +0,5 % v ceně (původně 1 187 890 Kč, nově 1 194 240 Kč) a +0,4 % ve vzdálenosti (původně 1 654 m, nově 1 661 m). Návrh tedy je tedy v souladu s § 10 odst. 2, 3 a 4 zákona o pozemkových úpravách.
35. Doplňková polní cesta DC46 na pozemku parc. č. XL je navržena s nezpevněným povrchem a zpřístupňuje pozemky parc. č. XY-Z. Jedná se o společné zařízení podle § 9 odst. 8 písm. a) zákona o pozemkových úpravách. S plánem společných zařízení byl seznámen sbor zástupců, dotčené orgány, schválila jej zastupitelstva příslušných obcí a byl předložen Regionální dokumentační komisi. Při jeho schvalování nebyl porušen zákon. Proto nepřisvědčil námitce žalobkyně o použití k jiným účelům, která není ani konkrétně odůvodněna. Požadavku na ponechání pozemku parc. č. XB na původním místě nebylo možné vyhovět, neboť podle § 17 odst. 1 vyhlášky č. 13/2014 Sb., o postupu při provádění pozemkových úprav a náležitostech návrhu pozemkových úprav, (dále jen „vyhláška č. 13/2014 Sb.“) se nepřihlíží k požadavkům, které jsou v rozporu s projednaným plánem společných zařízení a stanoveným způsobem využití území. K této námitce žalobkyně proto žalovaný nepřihlédl. Zákon umožňuje řešit v rámci pozemkových úprav všechny pozemky, jejich směnu a dělení, a to při dodržení kritérií přiměřenosti podle § 10 zákona o pozemkových úpravách. Tato kritéria byla v případě žalobkyně dodržena. Prvostupňovým rozhodnutím schválená společná zařízení naplňují veřejný zájem a cíle komplexních pozemkových úprav v souladu s § 2 zákona o pozemkových úpravách. Není přitom podstatné, zda na pozemcích hospodaří přímo jejich vlastníci, nebo pozemek pronajímá. Tvrzení žalobkyně, že sporné pozemkové úpravy nejsou ve veřejném zájmu, proto žalovaný nepřisvědčil. Pozemkové úpravy představují složitý a dlouhodobý proces zahrnující množství pozemků a účastníků, a nelze tak předpokládat (ani zákon nepožaduje) 100% souhlas s návrhem pozemkových úprav – vždy se jedná o kompromis. V daném případě byl dodržen požadavek § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách, jelikož návrh byl schválen vlastníky 99 % výměry řešených pozemků (zákon požaduje 60 %). K námitce ohledně množství vlastníků, které zastupuje opatrovník, žalovaný uvedl, že dle platné úpravy je vyžadován souhlas vlastníků již pouze 60 % výměry řešených pozemků (oproti

dřívějším ³⁴⁾ a odkázal na § 5 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách a § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu. Podle pozemkového úřadu vlastní vlastníci zastoupení opatrovníkem celkem 16,8 ha pozemků, tedy 2,6 % z řešené výměry. Vzhledem k tomu, že s návrhem souhlasili vlastníci 99 % řešené výměry, je odvolací námitka nedůvodná. K námitce rozporu se zákonem o ochraně ZPF a nepřípustnosti sporných pozemkových úprav z ekologického hlediska žalovaný uvedl, že dotčené orgány stanovují v řízení o komplexních pozemkových úpravách své podmínky v souladu s § 6 odst. 6 zákona o pozemkových úpravách a podle § 9 odst. 10 téhož zákona je nutný jejich souhlas při schvalování plánu společných zařízení. Orgán ochrany zemědělského půdního fondu je takovým dotčeným orgánem. Žalobkyně nepředložila žádný znalecký posudek ani jinak odborně nezpochybnila názor tohoto orgánu. Její tvrzení jsou účelová a nepodložená. K namítanému zásahu do vlastnického práva chráněného čl. 11 Listiny žalovaný odkázal na judikaturu NSS. Zjištěné drobné nedostatky nejsou důvodem pro zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť nemají zásadní negativní dopad na práva účastníků řízení.

Dokazování na jednání

36. Z hlavního výkresu k územnímu plánu Tupadly z května 2021, který předložil žalovaný, jenž si jej opatřil z internetových stránek obce Tupadly (na němž nebyl uveden záznam o účinnosti), soud zjistil, že původní pozemky nebyly zařazeny do zastavitelných ploch, ale do ploch zemědělských, a že vychází ze stavu před provedením komplexních pozemkových úprav, které jsou předmětem projednávané věci.
37. Z leteckých snímků původních pozemků (z internetových stránek www.mapy.cz) z časových období 2019-2021 a 2016-2018 vyplynulo, že původní pozemky jsou obdobně jako sousední pozemky zemědělsky obhospodařovány.

Posouzení žaloby soudem

38. Soud předesílá, že míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobkyni u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí. Není namístě, aby soud za žalobkyni spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci zástupce žalobkyně (srov. závěry rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
39. V této souvislosti soud připomíná, že žalobním bodem je podle ustálené judikatury konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami*“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58).

40. Na pomezí mezi řádně formulovaným žalobním bodem a tvrzeními, která vůbec nelze za žalobní bod považovat, se nachází tzv. zárodek žalobního bodu. Jedná se o situace, kdy z tvrzení žalobce lze v nejhrubších rysech dovodit, že napadené správní rozhodnutí považuje z určitého důvodu za nezákonné (srov. Komentář k § 71. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019, dostupné v systému ASPI; a rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Zároveň platí, že obsahuje-li žaloba zárodek žalobního bodu vedle jiného perfektního žalobního bodu, nevzniká soudu povinnost vyzvat žalobce k odstranění vady žaloby spočívající v nedostatečné konkretizaci žalobního bodu, neboť toto nebrání projednání žaloby (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 5. 2016, č. j. 9 Afs 17/2016-43). Vzhledem k rozsahu argumentace žalobkyně má soud za to, že uvedené závěry NSS jsou v projednávané věci plně aplikovatelné.
41. V této souvislosti soud rovněž uvádí, že až u jednání žalobkyně uplatnila několik zcela nových žalobních bodů. Namítla, že: (i) pro pozemkové úpravy chyběl plán společných zařízení; (ii) pozemkový úřad mohl provést pouze jednoduché pozemkové úpravy, nikoliv komplexní; (iii) na původních pozemcích má její nájemce (zemědělské družstvo) zaseto a (iv) pozemkový úřad označil a zakreslil pozemky odlišně, než je uvedeno v katastru nemovitostí. Soud upozorňuje, že řízení před správními soudy je ovládáno dispoziční a koncentrační zásadou, proto již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v zákonem stanovené lhůtě. Soudní řád správní neumožňuje, aby žalobce vznášel nové námítky po uplynutí lhůty pro podání žaloby (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69). Podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. může žalobce rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Jelikož tak žalobkyně učinila až při jednání, uplatnila tyto žalobní body opožděně a soud se jimi nemusel zabývat. Proto jen zcela nad rámec nezbytného odůvodnění soud v krátkosti uvádí, že při jednání bylo tvrzení, že plán společných zařízení není součástí správního spisu, vyvráceno. Obdobně lze stručně dodat, že jsou-li pro to splněny zákonné podmínky, má pozemkový úřad povinnost provést komplexní (nikoliv pouze jednoduché) pozemkové úpravy. Z § 6 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách plyne povinnost zahájit řízení o pozemkových úpravách vždy, pokud se pro to vysloví vlastníci pozemků nadpoloviční výměry zemědělské půdy v dotčeném katastrálním území. Zákon o pozemkových úpravách pak řeší rovněž vypořádání nájemních vztahů, a to tak, že zanikají k 1. říjnu běžného roku (§ 11 odst. 8). Změna katastrálních hranic pozemků je pak typickým a zákonem předpokládaným projevem pozemkových úprav, které lze obecně charakterizovat jako zvláštní, zákonem předvídaný proces hromadné (převážně dobrovolné) směny pozemků, který není vázán stávajícími hranicemi pozemků evidovaných v katastru nemovitostí.

K námítce vad řízení podle § 76 odst. 1 s. ř. s.

42. Soud se nejprve zabýval námitkami žalobkyně, podle nichž má napadené, případně prvostupňové, rozhodnutí trpět vadami, pro které soud napadené rozhodnutí zruší bez jednání podle § 76 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně namítá, že napadené a prvostupňové rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, neboť správní orgány se nevypořádaly s jejími námitkami, a že žalovaným identifikované, ale nespecifikované „drobné nedostatky“ prvostupňového rozhodnutí způsobují „zmatečnost a nepřezkoumatelnost“ rozhodnutí [písm. a)] a že nemají oporu ve správním spise [písm. b)].

43. Ohledně nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů soud připomíná závěry ustálené judikatury správních soudů. Požadavek, aby se správní orgán v odůvodnění rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami, návrhy a vyjádřeními účastníka řízení, plyne z § 68 odst. 3 správního řádu. Pokud se správní orgán v rozhodnutí o odvolání nevypořádá s uplatněnými námitkami, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). O nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů jde však tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka reagovat zcela, tj. i implicitně (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
44. Naopak pokud se správní orgán podstatou námitky zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky, o nepřezkoumatelnost rozhodnutí nejde. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje jeho argumentaci za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, nebo rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). O nepřezkoumatelnost nejde ani tehdy, pokud je námitka, kterou správní orgán pominul, pro posouzení věci zjevně irelevantní (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2020, č. j. 1 Afs 68/2020-31).
45. Konečně je třeba také uvést, že zásada jednotnosti správního řízení znamená, že řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího správního orgánu představuje jeden celek, a je proto přípustné, aby odvolací správní orgán doplnil závěry rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, pokud dospěje k závěru, že se nevypořádal se všemi námitkami či vyjádřeními účastníků, ač tak měl učinit. Odvolací správní orgán může nahradit část odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu vlastní úvahou a korigovat dílčí argumentační nepřesnost v případě, kdy jeho rozhodnutí potvrzuje (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015-35, nebo ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29).
46. Vznesená námitka nepřezkoumatelnosti je značně obecná. Žalobkyně konkrétně neuvádí, které její námitky měly být žalovaným opomenuty. Soud proto v tomuto odpovídající míře obecnosti konstatuje, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí vyjádřil ke všem hlavním odvolacím námitkám žalobkyně: k nedostatku veřejného zájmu (str. 7-8); k porušení čl. 11 Listiny (str. 9); ke vzniku 19 malých pozemků a polní cesty DC46 (str. 7); k počtu účastníků zastoupených opatrovníkem (str. 8); k rozporu s ochranou zemědělského půdního fondu, životního prostředí a krajiny (str. 9). Soud proto uzavírá, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí s podstatou odvolacích námitek žalobkyně dostatečně vypořádal. Žalobkyně nevznesla vůči vypořádání odvolacích námitek žádné konkrétní výhrady. Tato námitka je proto nedůvodná.
47. Další námitka se týká „drobných nedostatků“, které žalovaný zjistil v prvostupňovém rozhodnutí, ale údajně je záměrně nespecifikoval. Žalobkyně je přesvědčena, že tyto

nedostatky (které v žalobě sama nekonkretizuje) způsobují „zmatečnost a nepřezkoumatelnost“ rozhodnutí. V reakci na vyjádření žalovaného, v němž upřesnil, o jaké nedostatky šlo a že byly uvedeny již v napadeném rozhodnutí, žalobkyně v replice doplnila, že procesní pochybení při rozšíření obvodu pozemkových úprav je podstatné a nenapravitelné a má jistě dopad na práva účastníků. Také nadbytečné zřízení věcného břemene označila za závažné pochybení a způsob, jakým se s ním žalovaný vypořádal, za nedostatečný. V replice provedené vztažení této obecné námitky na dvě uvedené procesní vady soud považuje za rozvinutí včas uplatněného žalobního bodu. Zabýval se proto tím, zda žalobkyně byla v důsledku těchto konkrétních procesních vad dotčena na svých právech. Shledal přitom, že nikoliv.

48. Nesprávný procesní postup pozemkového úřadu při rozšíření obvodu pozemkových úprav se nemohl dotknout práv žalobkyně, neboť všechny její původní i nové pozemky se nacházejí v katastrálním území Tupadly u Čáslavi, nikoliv v částech ostatních katastrálních území, o něž byl obvod pozemkových úprav rozšířen. Pokud jde o nadbytečné zřízení věcného břemene na pozemku navrhované parc. č. XI, ani zde z ničeho neplyne, že by toto věcné břemeno mělo nějaký dopad na práva žalobkyně. Vlastníkem uvedeného pozemku a povinným z věcného břemene má být obec Tupadly, oprávněnými z věcného břemene pak budou vlastníci pozemků navrhované parc. č. st. XJ a parc. č. XK zapsaných na listu vlastnictví č. XCH. Také z grafické části je zřejmé, že tyto pozemky a polní cesta VC24 se nenacházejí v blízkosti původních či nových pozemků žalobkyně.

Grafická část plánu společných zařízení: pozemky žalobkyně se nacházejí mezi cestou DC46 a hranicí katastrálních území Tupadly u Čáslavi a Drobovice (fialově) a na protější straně silnice (žlutě).

49. Ani z argumentace žalobkyně nevyplývá, jak konkrétně se jí měly uvedené vady dotknout. V této souvislosti soud připomíná, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je žalobkyně oprávněna účinně namítat pouze zásah do svých vlastních veřejných subjektivních práv, nikoliv práv třetích osob. Výstižně se k této otázce vyjádřil Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 28. 4. 2021, č. j. 30 A 20/2019-176, v němž se rovněž zabýval problematikou pozemkových úprav: „Řada následující žalobních námitek je také ryze procesního charakteru. K tomu krajský soud uvádí, že procesní práva nemají význam sama o sobě

a neexistují samoučelně (usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 5. 2014 sp. zn. I. ÚS 2435/13, bod 12. odůvodnění). Právo na soudní ochranu (čl. 36 odst. 1 Listiny) nelze vykládat tak, že by pokrývalo veškerá porušení kogentních procesních ustanovení v objektivní poloze. V případě subjektivního práva na soudní ochranu je třeba vždy zkoumat, jak případné porušení procesních předpisů zkrátilo jednotlivce v tom, aby pro sebe přivodil příznivější rozhodnutí ve věci [...]. Jinými slovy, ne každá zjištěná vada správního řízení musí vést automaticky ke zrušení napadeného správního rozhodnutí. Ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. je třeba vnímat v souvislosti s ustanovením § 65 odst. 1 s. ř. s., z něhož vyplývá, že nestačí uplatňovat jen porušení svých (procesních) práv v předcházejícím řízení, nýbrž je třeba i zkoumat, zda mohl být v důsledku toho žalobce zkrácen na svých (hmotných) právech.“ (důraz přidán zdejší soudem). I tato dílčí námitka je proto nedůvodná.

50. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že napadené a prvostupňové rozhodnutí nemají oporu ve správním spise. Skutková podstata, z níž správní orgán vyšel při posuzování věci, nemá oporu v obsahu správního spisu tehdy, jestliže v něm nejsou založeny podklady rozhodnutí, na nichž správní orgán svá skutková zjištění vystavěl (srov. Komentář k § 76. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019, dostupné v systému ASPI). Žalobkyně ani zde neuvádí konkrétní závěry žalovaného či pozemkového úřadu, které podle ní nemají oporu ve správním spise, ani konkrétní podklady, které mají ve správním spise chybět. Vzhledem k tomu, že tato námitka se neopírá o dostatečně konkrétní, ve vztahu k žalobkyni a k projednávané věci individualizovaná tvrzení, se soud touto námitkou samostatně nezabýval, neboť se nejedná o řádně formulovaný žalobní bod. Nadto soud ani (v obecnosti) nezaznamenal, že by ve správním spise pro závěry žalovaného chyběly nějaké podklady.
51. S ohledem na uvedené lze uzavřít, že uvedená procesní pochybení pozemkového úřadu žalobkyni na jejích právech nezkrátila. Námitka je proto nedůvodná.

K ostatním námitkám nezákonnosti napadeného rozhodnutí

52. Žalobkyně namítá zásah do svého vlastnického práva v rozporu s čl. 11 Listiny, který přirovnává k vyvlastnění. Zdůrazňuje, že jde o pozemky vlastněné její rodinou po generace. Podle jejího názoru nejsou dány důvody pro „směnu“ jejich původních pozemků za nové. Jelikož „směna“ není nutná, jde o nepřiměřený zásah do vlastnického práva. V této souvislosti brojí též proti rozdělení původního pozemku parc. č. XA na 19 malých pozemků, neboť se domnívá, že změnou územního plánu budou tyto pozemky změněny na stavební pozemky a z tohoto uspořádání budou profitovat neznámé třetí osoby. Má to přitom být jejich zájem, a nikoliv zájem veřejný či účel pozemkových úprav, co pozemkový úřad sleduje. Žalobkyně dále obecně namítá, že s ohledem na sucho a úbytek podzemních vod jsou sporné pozemkové úpravy nevhodné z ekologického hlediska a neplní stanovené cíle pozemkových úprav.
53. Soud nejprve v obecné rovině připomíná, že vlastnické právo je základním lidským právem. „*Vlastnictví je předpokladem svobody, rozvoje jednotlivce a základem jeho soukromé iniciativy. Vytváří mu tím možnost nést odpovědnost za vlastní rozvoj. Vlastnictví však není absolutní a odtržené od společnosti a od práv a postavení jiných osob; má významnou sociální funkci. Vlastnictví zavazuje a jeho užívání má zároveň sloužit blahu společnosti. Právo na vlastnictví je právem přisvojovat si hodnoty, které podmiňují lidskou existenci a patří k přirozeným právům člověka.*“ (zvýraznění doplněno soudem) [Šimáčková, K. Čl.11 (Ochrana vlastnictví).

In: Wagnerová, E. aj. *Listina základních práv a svobod. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2012. Dostupné v systému ASPI].

54. Jak vyplývá z čl. 4 odst. 2 a 4 ve spojení s čl. 11 Listiny, vlastnické právo není právem absolutním. „*Stávající koncepce ochrany vlastnického práva dle judikatury Ústavního soudu i ESLP vychází z toho, že Listina ani Dodatkový protokol neobsahují definici obsahu vlastnického práva, zaručují každému právo vlastnit majetek a přiznávají vlastnickému právu všech vlastníků stejný zákonný obsah a ochranu. Současně však zdůrazňuje, že vlastnické právo není absolutně neomezené. Naopak připouští omezení vlastnického práva zákonem z důvodu ochrany práv druhých a ochrany veřejného zájmu, kterým je zejména ochrana lidského zdraví, přírody a životního prostředí. S ohledem na povinnost šetřit podstatu a smysl vlastnického práva (čl. 4 odst. 4 Listiny) však nesmí být vlastnické právo takto omezeno ve větší než přiměřené míře a pouze tehdy, když je to nezbytné. Je vždy třeba posuzovat, zda omezení užívání majetku (vlastnického práva) sleduje legitimní cíl, zda je v souladu s vnitrostátním právem a zda je přiměřené ve vztahu ke sledovanému cíli. [...] Omezení vlastnického práva z důvodu sociální funkce vlastnictví neboli z důvodu závazku vlastníka vůči společnosti je tedy přípustné, avšak pouze tehdy, pokud je stanoveno zákonem, sleduje legitimní cíl a zachovává vztah přiměřenosti mezi omezením pro vlastníka a výhodou pro ostatní. Pokud je omezení vlastnictví legitimní a legální, avšak vlastník by musel nést nepřiměřené břemeno, pak se již stává omezením podle následujícího odstavce a expropriací, která vyžaduje spravedlivou náhradu (např. v případě zbavení možnosti užívat vlastní pozemek z důvodů omezení vyplývajících z politiky územního plánování, viz dále k rozsudku ESLP Sporrong a Lönnroth proti Švédsku)*“ (zvýraznění doplněno soudem) [Šimáčková, K. Čl.11 (Ochrana vlastnictví). In: Wagnerová, E. aj. *Listina základních práv a svobod. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2012. Dostupné v systému ASPI].
55. Jde-li pak o existenci veřejného zájmu při zásazích do vlastnických práv pozemkovými úpravami, Ústavní soud k tomu, jak ostatně vyplývá již z odůvodnění napadeného rozhodnutí, uvedl, že „*nelze přisvědčit navrhovatelům, že zásahy do vlastnického práva postrádají veřejný zájem. Naopak, důsledky dlouhodobě neřešených vztahů a jejich poměrně vysoká četnost, neumožňují dokončení pozemkových úprav. Přitom je nepochybně evidentní, že pozemkové úpravy jsou determinovány souborem veřejných zájmů, z nichž je dominujícím zájem na dalším rozvoji zemědělské výroby při respektování odůvodněných ekologických požadavků.*“ (nález ze dne 27. 5. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 34/97, č. 152/1998 Sb.).
56. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout rovněž závěry judikatury správních soudů v oblasti pozemkových úprav a ochrany vlastnického práva jednotlivých účastníků řízení o komplexních pozemkových úpravách (zdůraznění přidáno zdejším soudem):
57. V rozsudku ze dne 2. 9. 2021, č. j. 9 As 106/2021-48, NSS shrnul, že „*[k]rajský soud s odkazem na četnou a vnitřně jednotnou judikaturu Nejvyššího správního soudu zcela správně vyšel z toho, že **zákonnost rozhodnutí o schválení komplexních pozemkových úprav lze přezkoumat pouze z toho hlediska, zda vlastníkově pozemků, které vstoupily do pozemkových úprav, jenž neudělil souhlas s návrhem budoucího stavu, mají být přiděleny přiměřené nové pozemky.** Přiměřenost je třeba zkoumat v intencích § 10 zákona o pozemkových úpravách (přiměřenost ceny, výměry a vzdálenosti a totožnost druhu pozemku, je-li to možné). Z judikatury plyne, že **vlastník pozemků vstupujících do pozemkových úprav nemá bez dalšího nárok na to, aby mu nové pozemky byly vymezeny na stejném místě** [...]. Kritériem přiměřenosti náhradních pozemků nejsou ani jiné skutečnosti, než které jsou uvedeny v § 10 zákona o pozemkových úpravách. Soudům zejména nenáleží přezkoumávat, zda by jiné řešení bylo pro žalobce*

ekonomicky či jinak výhodnější než druhé [...]. V této souvislosti lze nicméně poukázat na rozšiřující výklad pojmu druh pozemku, jenž zahrnuje též charakteristiku účelu jeho užívání (např. pokud vlastník doposud hospodařil na pozemcích v rámci ekologického zemědělství, je třeba stejným druhem nových pozemků rozumět takové pozemky, které umožňují tento způsob hospodaření[...]. **Stěžovatel a) nezpochybňuje, že nové pozemky splňují kritéria přiměřenosti vymezená § 10 zákona o pozemkových úpravách. Za této situace nemůže pouhý nesouhlas stěžovatele a) s tím, jaké pozemky mu byly přiděleny, jakkoliv zpochybnit zákonnost rozhodnutí o schválení komplexních pozemkových úprav [...].“**

58. V citovaném rozsudku NSS rovněž zdůraznil, že „[j]udikatura Nejvyššího správního soudu v souvislosti s přezkumem rozhodnutí o schválení komplexních pozemkových úprav zmiňuje kromě požadavku přiměřenosti nových pozemků též skutečnost, že tohoto rozhodnutí musí být dosaženo procesně korektním způsobem.“ Obdobně se vyjádřil již také například v rozsudku ze dne 13. 2. 2009, č. j. 7 As 26/2007-278, v němž konstatoval, že „**každý vlastník nemovitostí vstupujících do pozemkové úpravy musí akceptovat nově nastolený stav, bylo-li ho dosaženo správným procesním postupem a byly-li současně dodrženy zákonem stanovené podmínky, omezení a regulativy.** Jinými slovy vyjádřeno: **nesouhlas účastníka řízení [zde vlastníka pozemků dotčených pozemkovou úpravou a osoby, jejíž věcná práva k nemovitostem mohou být pozemkovou úpravou dotčena – § 5 odst. 1 písm. a) zákona o pozemkových úpravách] s věcným uspořádáním nemovitostí ve schváleném návrhu pozemkové úpravy nemůže vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí o jejím schválení (§ 11 odst. 4 zákona), neopírá-li se o tvrzení o porušení shora uvedených zákonných požadavků.**“
59. V rozsudku ze dne 21. 3. 2007, č. j. 5 A 27/2002-86, NSS zdůraznil, že považuje „za podstatné poukázat na vlastní smysl a účel řízení o pozemkových úpravách, jako zvláštního druhu správního řízení s mnohdy velkým počtem účastníků. [...] Z vlastního vymezení cíle a účelu pozemkových úprav plyne celková náročnost tohoto procesu [...] **Posouzení, zda bylo skutečně dosaženo cílů a účelu pozemkových úprav, přitom nespádá jen do sféry jednotlivých účastníků, nýbrž celé společnosti,** což se projevuje i existencí veřejného zájmu na provádění pozemkových úprav.“ Dále zdůraznil, že „i z vlastního procesu schvalování návrhu pozemkových úprav plyne, že [...] je rozhodující **souhlas s navrženými pozemkovými úpravami vlastníky, kteří představují dvě třetiny výměry půdy dotčené pozemkovými úpravami** [pozn. soudu: později ¾, nyní 60 %]. Právní úprava předpokládá, že je téměř nemožné docílit plného souhlasu všech vlastníků. V tomto případě však **nezbývá vlastníkům v menšině, než provedení pozemkových úprav respektovat.** A to jednak proto, že souhlas dali vlastníci představující požadovanou většinu výměry zahrnutých pozemků, ale také s ohledem na veřejný zájem na provedení pozemkových úprav; především však i proto, že by podle požadavků přiměřenosti [...] neměli být zasaženi na svých právech podstatným způsobem, neboť i k jejich prospěchu byly pozemkové úpravy plánovány a provedeny. I těmto vlastníkům má realizace pozemkových úprav přinést užitek, byť se sami mohou cítit poškozeni a znevýhodněni. Podmínky k racionálnímu hospodaření je třeba též posuzovat nejen z hlediska jednotlivých vlastníků, ale též k celku a ke všem vlastníkům. Nelze je posuzovat zcela jednotlivě a individuálně; racionálnější hospodaření, i s ohledem na zmíněný veřejný zájem, musí být většinové.“
60. NSS také připomněl, že „[k] obdobným závěrům dospěl i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 27. 5. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 34/97, publikovaném pod č. 152/1998 Sb., podle něhož **pozemkové úpravy ve své většině nepředstavují vyvlastnění vlastnického práva v pravém slova smyslu, protože v podstatě se jedná o hromadnou dobrovolnou směnu vlastnických práv dotčených vlastníků.** Nicméně, pro tu skupinu vlastníků, která s prováděnými úpravami nesouhlasí,

jsou ústavní pravidla platná pro vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva krajním kritériem ochrany jejich vlastnictví. Ústavní soud konstatoval, že pozemkové úpravy se provádějí ve veřejném zájmu, na základě zákona a je na příslušných orgánech, aby – ve smyslu čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod – striktně zajistily právo na adekvátní náhradu. Nejvyšší správní soud v této souvislosti dodává, že **adekvátní náhradou se v případě provedených pozemkových úprav rozumí scelené vyčleňované pozemky, které jsou přiměřené co do ceny, vzdálenosti a výměry, pokud odpovídají závazným požadavkům § 12 nařízení vlády č. 4/2000 Sb. (pozn. nyní 13/2014 Sb).**“

61. Obdobně se vyjádřil NSS také v rozsudku ze dne 23. 1. 2020, č. j. 2 As 203/2018-37: **„Při pozemkových úpravách se tedy střetává řada požadavků a řada zájmů, přičemž lze obtížně zajistit, aby byly zohledněny požadavky a zájmy všech vlastníků na konkrétním uspořádání, neboť tyto jsou mnohdy vzájemně rozporné nebo odporují veřejnému zájmu. Z tohoto důvodu zákonodárce stanovil v § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách, že pozemkové úpravy lze schválit, pokud s nimi vysloví souhlas vlastníci alespoň $\frac{3}{4}$ (ve znění účinném od 1. 8. 2016 stačí souhlas 60 %) vlastníků výměry půdy pozemků, které jsou pozemkovými úpravami řešeny. Individuální nesouhlas stěžovatele s částí schválených úprav proto pozemkové úpravy jako celek nemůže ovlivnit. Zákon současně poskytuje dotčeným vlastníkům záruky, že výsledek pozemkových úprav nebude vůči nim zjevně nepřiměřený (viz § 8 a § 10 odst. 1). Přiměřenost přitom není ponechána na úvaze pozemkového úřadu, ale je limitována zákonnými mezemi upravenými v § 10 zákona o pozemkových úpravách. V druhém odstavci jsou stanoveny meze přiměřenosti ceny rozdílem 4 %, v odst. 3 téhož ustanovení jsou stanoveny meze přiměřenosti výměry pozemků rozdílem 10 % a v odst. 4 téhož ustanovení jsou stanoveny meze přiměřenosti rozdílů ve vzdálenosti pozemků ve výši 20 %. Tyto meze jsou překročitelné pouze se souhlasem vlastníků. V nyní posuzovaném případě však tyto meze překročeny nebyly, což ostatně nenamítal ani stěžovatel.“**
62. Tuto judikaturu má soud za plně použitelnou i v projednávané věci, a proto z jejích závěrů dále vycházel. Žalobkyně se tak mylí, namítá-li, že vlastnické právo je zcela nedotknutelné. Pokud by tomu tak bylo, v reálném životě by nemohly být realizovány žádné úkoly ve veřejném zájmu (např. stavby silnic či dálnic, nedocházelo by k rozvoji území apod.). Do vlastnického práva tak lze za podmínek a postupem stanoveným zákonem zasáhnout. Tuto možnost přitom upravuje rovněž zákon o pozemkových úpravách, který vytváří procesní nástroj, kterým lze historicky rozdrobené vlastnictví pozemkových parcel v katastru racionalizovat či sjednotit do větších celků tak, aby nebylo rozdrobeno. Touto cestou pozemkový úřad postupoval.
63. Z výše uvedeného výkladu dále vyplývají následující východiska. Pozemkové úpravy většinou nepředstavují vyvlastnění v pravém slova smyslu, nýbrž jsou založeny na principu hromadné dobrovolné směny vlastnických práv dotčených vlastníků. Vzhledem ke složitosti celého procesu není pro schválení komplexních pozemkových úprav nutný souhlas všech dotčených vlastníků, ale pouze stanovené většiny – vlastníků 60 % výměry půdy dotčené pozemkovými úpravami. Toto většinové rozhodnutí musejí individuální vlastníci, kteří s ním nesouhlasí, respektovat, a to za předpokladu, že ho bylo dosaženo procesně korektním způsobem a byly dodrženy zákonem stanovené podmínky, omezení a regulativy. Ochrana práv těchto individuálních nesouhlasících vlastníků je zajištěna v souladu s čl. 11 odst. 4 Listiny jejich právem na adekvátní náhradu. Tu představují nově přidělené pozemky. Zda jsou náhradou adekvátní (přiměřenou), závisí na dodržení požadavků § 10 zákona o pozemkových úpravách (přiměřenost ceny, výměry a vzdálenosti a totožnost druhu

pozemku, je-li to možné). Jsou-li tyto podmínky dodrženy, neměla by práva těchto vlastníků být zasažena podstatným způsobem. V projednávané věci je vhodné zdůraznit, že vlastník pozemků vstupujících do pozemkových úprav nemá bez dalšího nárok na to, aby mu nové pozemky byly vymezeny na stejném místě. Jeho případný nesouhlas s tím, jaké pozemky mu byly přiděleny, nemůže sám o sobě (při dodržení zákona a kritérií přiměřenosti) zpochybnit zákonnost rozhodnutí o schválení komplexních pozemkových úprav.

64. Z hlediska zákonnosti napadeného a prvostupňového rozhodnutí je proto klíčové, zda byly sporné pozemkové úpravy schváleny kvalifikovanou většinou vlastníků a zda byla žalobkyni poskytnuta adekvátní (přiměřená co do ceny, vzdálenosti a výměry) náhrada za její původní pozemky. V projednávané věci bylo dosaženo souhlasu vlastníků 99 % výměry řešených pozemků, čímž byla splněna podmínka § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách, který vyžaduje souhlas vlastníků alespoň 60 % výměry pozemků. Za této situace se soud zabýval tím, zda byla dodržena kritéria přiměřenosti podle § 10 zákona o pozemkových úpravách.
65. Podle § 10 odst. 2 až 4 zákona o pozemkových úpravách je cena přiměřená, pokud není ve srovnání s původní cenou vyšší nebo nižší o více než 4 %, výměra je přiměřená, pokud rozdíl výměry původních a navrhovaných pozemků nepřesahuje 10 % výměry původních pozemků, a vzdálenost je přiměřená, pokud rozdíl ve vzdálenosti původních a navrhovaných pozemků není vyšší nebo nižší než 20 %, přičemž vzdálenost se měří od bodu dohodnutého na úvodním jednání. Z příloh prvostupňového rozhodnutí (část 2) vyplývá, že rozdíl mezi původním a navrhovaným stavem pozemků žalobkyně na LV XH činí 0 % ve výměře (původně 6,3963 ha, nově 6,3966 ha), +0,5 % v ceně (původně 1 187 890 Kč, nově 1 194 240 Kč) a +0,4 % ve vzdálenosti (původně 1 654 m, nově 1 661 m). Je tedy zřejmé, že žalobkyni nově přidělené pozemky vyhovují kritériím přiměřenosti podle § 10 zákona o pozemkových úpravách. Sporné pozemkové úpravy tedy nepředstavují nepřiměřený zásah do vlastnického práva žalobkyně.
66. Pokud se jedná o to, zda bylo rozhodnutí dosaženo procesně korektním způsobem, odkazuje soud na vypořádání námitky žalobkyně ohledně „drobných nedostatků“. Jiné procesní vady žalobkyně nenamítá a ani soud žádné porušení procesních předpisů, k němuž by byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti, neshledal.
67. S ohledem na uvedené soud po přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů konstatuje, že požadavky zákona o pozemkových úpravách i předestřené judikatury ve vztahu k zákonnosti komplexních pozemkových úprav a k ochraně vlastnického práva vlastníků pozemků, které podléhají pozemkovým úpravám, byly beze zbytku dodrženy. Dodržení kritérií přiměřenosti ostatně nezpochybňuje ani žalobkyně. Námitka je nedůvodná.
68. Žalobkyně dále brojí proti **rozdělení původního pozemku parc. č. XA** na 19 menších pozemků. V této souvislosti soud připomíná, že přezkum správních rozhodnutí je v systému správního soudnictví založen na přezkumu jejich zákonnosti, popřípadě zákonnosti jim předcházejícího procesního postupu (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 2. 2009, č. j. 7 As 26/2007-278). Není proto na soudu, aby hodnotil vhodnost či efektivitu navrženého uspořádání, tím méně aby z toho činil jakýkoliv závěr ve vztahu k zákonnosti správního rozhodnutí (srov. rozsudek NSS č. j. 9 As 106/2021-48). Soud přesto považuje za vhodné se na tomto místě k některým dílčím námitkám žalobkyně alespoň stručně vyjádřit. Žalobkyně opakovaně vyjadřuje přesvědčení, že důvodem ke vzniku 19 malých pozemků je budoucí záměr jejich přeměny na stavební parcely a z toho plynoucí profit pro neznámé

budoucí vlastníky či jiné třetí osoby. Uvádí též, že důvod tohoto řešení je jí pozemkovým úřadem tajen.

69. V první řadě je třeba připomenout, že tyto pozemky se nacházejí při hranici katastrálního území vně současného zastavěného území obce. Vynětí pozemků ze zemědělského půdního fondu a jejich určení k zastavění je otázkou územního plánování, nikoliv komplexních pozemkových úprav, a tedy ani nyní napadeného rozhodnutí. Obecně však lze dodat, že tyto pozemky jsou pro zástavbu nevhodné. Aby mohly být územním plánem vymezeny nové zastavitelné plochy, musí být v souladu s § 55 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 19/2023 Sb. (dále jen „stavební zákon“) prokázána potřeba vymezení nových zastavitelných ploch. Povinnost vytvářet podmínky pro soudržnost společenství obyvatel území jakožto jeden z cílů (pilířů) územního plánování (§ 18 odst. 1 stavebního zákona) přitom zásadně brání vymezování nových zastavitelných ploch jako odloučených „exkláv“. Pokud by přesto k něčemu takovému došlo, žalobkyně jakožto vlastnice přilehlých pozemků by proti takovému návrhu územního plánu mohla účinně vznášet námitky a případně se bránit u soudu návrhem podle § 101a s. ř. s.
70. Tvrdí-li žalobkyně, že budoucí vlastníci těchto pozemků nejsou známí, soud uvádí, že identita vlastníků všech 19 pozemků nepochybně vyplývá z příloh prvostupňového rozhodnutí (konkrétně části 3). Lze dodat, že všech 19 pozemků je chráněno jako součást zemědělského půdního fondu. Zákon o pozemkových úpravách rovněž předpokládá, že v rámci komplexních pozemkových úprav může dojít i k reálnému vypořádání spoluvlastnictví (srov. § 9 odst. 16). Jelikož v rámci pozemkových úprav musejí být dodržena kritéria vzdálenosti, ceny a rozlohy (srov. výše), nelze náhradní pozemky umístit kdekoliv. Žalobkyně ani soud nemohou (vyjma kontroly dodržení uvedených kritérií) určovat, kam má pozemkový úřad náhradní pozemky umístit.
71. Posledním souborem námitek žalobkyně paušálně tvrdí, že pozemkové úpravy nejsou ve veřejném zájmu a že v době sucha a kritického úbytku spodní vody jsou naprosto nevhodné a nepřispějí ke zlepšení životního prostředí a ochraně zemědělského půdního fondu. Ve vztahu k rozdělení původního pozemku parc. č. XA uvádí, že „to co se děje“ není v zájmu zemědělství, životního prostředí, ochrany zemědělského půdního fondu, lesního a vodního hospodářství či snižování nepříznivých účinků sucha. Měla též být porušena vyhláška č. 545/2002 Sb., neboť nebyly naplněny základní cíle pozemkových úprav.
72. Takto obecné námitky soud nepovažuje za samostatné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť nedosahují míry konkretizace a individualizace ve vztahu k projednávané věci požadované judikaturou. Jde o zcela obecný výčet cílů pozemkových úprav, kterým mají sporné pozemkové úpravy odporovat, aniž by je žalobkyně konkrétně vztáhla ke svým pozemkům nebo doplnila o konkrétní skutečnosti či právní argumentaci. Žalobkyně ani náznakem neuvedla, z jakých důvodů podle ní navržené řešení odporuje popisovaným cílům, přičemž soudu takové důvody nejsou patrné. Soud se těmito námitkami proto samostatně nezabýval.
73. Pokud jde o tvrzené porušení vyhlášky, soud konstatuje, že vyhláška č. 545/2002 Sb. byla ke dni 1. 2. 2014 zrušena a nahrazena vyhláškou č. 13/2014 Sb. Cíle pozemkových úprav nadto neupravuje vyhláška, ale § 2 zákona o pozemkových úpravách, konkrétně jeho věta třetí. Pokud jde o otázku, zda sporné pozemkové úpravy tyto cíle splnily, lze odkázat na již citovaný rozsudek NSS č. j. 5 A 27/2002-86, kde se praví, že „[p]osouzení, zda bylo

skutečně dosaženo cílů a účelu pozemkových úprav, přitom nespadá jen do sféry jednotlivých účastníků, nýbrž celé společnosti, což se projevuje i existencí veřejného zájmu na provádění pozemkových úprav“ a dále že „[p]odmínky k racionálnímu hospodaření je třeba též posuzovat nejen z hlediska jednotlivých vlastníků, ale též k celku a ke všem vlastníkům. Nelze je posuzovat zcela jednotlivě a individuálně; racionálnější hospodaření, i s ohledem na zmíněný veřejný zájem, musí být většinové.“ Jak navíc plyne z výše citované judikatury, není úkolem soudu posuzovat, zda je zvolené věcné řešení z hlediska dosažení cílů pozemkových úprav nejlepší či nejefektivnější možné.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

74. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
75. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně, která byla ve věci neúspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
76. Vzhledem k tomu, že soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, nevzniklo jí ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů. Stejně tak soud neshledal ani existenci důvodů hodných zvláštního zřetele a ani osoba zúčastněná na řízení takové důvody netvrdila.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. května 2023

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. N.

